

Lema: Maleïts siguin tots els nombres, tant reals com imaginaris

Maleïts nombres

No tenia sentit culpar-los a ells, però no podia fer altra cosa. Va adonar-se de que tenia els ulls humits, i no va poder evitar les llàgrimes. Tremolant lleugerament, es va ajeure al terra, encongida amb l'esquena contra la paret i el cap entre els braços, sense forces. Va plorar molta estona. Les imatges i les emocions passaven per la seva ment, com estels fugaços en la nit, tot i que, al contrari dels estels, el que això li deixava era una buidor abrasadora dins el cor. Va pensar en en Miquel, en el seu somriure, en el seu tacte, en la seva veu xiuxiuejant-li "t'estimo, Sandra". I, tot i que va intentar evitar-ho amb totes les seves forces, va recordar-lo a l'hospital, il·luminat el seu rostre per la idea de poder curar-se del càncer que li corroïa els pulmons. I la seva cara que després expressava aquella amargor per la vida, però que mai la va culpar a ella de res. Res en absolut. Tot i que els dos sabien que per la seva culpa el càncer augmentava la destrossa dins del cos del noi. Va ser ella qui va descobrir el nou fàrmac capaç de parar l'avanç de la epidèmia del segle XXI.... però havia sigut temerària i imprudent. No va esperar prou proves. I en Miquel es va oferir per provar en primer lloc aquell nou fàrmac. No hi tenia res a perdre, deia. Però si que hi tenia. I per això ara ja no hi era. Ella s'havia equivocat en la concentració d'algun element del fàrmac, pel que va poder deduir després. Això havia fet que el càncer s'aturés per un temps... però que després empitjorés notablement. En un mes, en Miquel havia mort. L'havien enterrat feia dos dies, junt amb tot el sentit que la vida tenia per a la Sandra. Ara... ara en Miquel ja no hi era, i la seva feina estava arruïnada. Havia sortit als diaris, la televisió estava al seu darrere, anunciant esperances. Ara què faria? Com diria al món que s'havia equivocat, que havia confós un nombre, una dada? No podria fer-

Lema: Maleïts siguin tots els nombres, tant reals com imaginaris

ho. No tenia forces per enfrontar-se a això. *Oh, maleïts nombres*, va pensar ella, perduda en un mar de tristesa. En un gran esforç de voluntat va apartar en Miquel de la seva ment, i va eixugar-se les llàgrimes. Una idea començava a aparèixer en algun racó de la seva ment, però no li va fer cas. Encara no. Es va aixecar i va anar a la cuina per preparar-se alguna cosa per dinar, tot i que tenia la sensació de que no podria engolir res. Va passar moltes hores en blanc, incapaç de fer cap cosa, sepultada sota l'apatia que la consumia des de feia dies. No va tornar a plorar. Tenia la sensació de que, si ho feia, no podria parar mai. Així que passava les hores amb la mirada perduda en algun punt de la paret, sense prestar atenció a res. La ment viatjava pel seu compte, vagant entre idees i emocions. Començà a reaccionar quan l'habitació es va tenyir de gris. Llavors va encendre el llum i es va beure un got de llet, incapaç de menjar res més. Es dirigí al seu dormitori i es va estirar al llit. Se sentia cansada, però sabia que no podria dormir. Tot i així, ho intentà. Va ser en va. Per entrar al món dels somnis fa falta tenir-ne algun, i la Sandra els acabava de perdre tots. Va ajeure's altre cop, però no encengué el llum. Era tard i una preciosa lluna plena il·luminava l'habitació. Va obrir un calaix que hi havia en un armari al costat del llit i en va treure una capsa de somnífers. Els va mirar durant molta estona, sense ser-ne conscient, i finalment va parpellejar amb insistència per tornar a la realitat. La idea que s'havia començat a formar en la seva ment aquella tarda se li va gravar en el pensament. Podia deixar-ho tot, abandonar. Ningú li ho impedia. No hauria de plorar mai més, ni patir per les reaccions de la gent, ni veure el dol en els ulls dels seus companys, ni pensar obsessivament en nombres, ni...

Lema: Maleïts siguin tots els nombres, tant reals com imaginaris

Va tancar els ulls i els va tornar a obrir al cap d'un instant. Amb freda determinació, va obrir la capsa i en va treure un grapat de pastilles blanques. Ja res no importava.

La va despertar un intens mal dins del cap. Va deixar anar un gemec mentre tancava els ulls amb més força i s'encongia. Al cap d'una estona el dolor va minvar i ella va obrir els ulls amb lentitud. Estava estirada al terra i això li donava una visió una mica estranya sobre el lloc on es trobava. El primer que li va cridar l'atenció van ser els colors. Els colors de la paret es diluïen davant dels seus ulls, passant del vermell al groc, condensant-se en punts on el color era més intens per després rebotar i convertir-se en colors tènues. Després es va fixar en els nombres. Les parets n'eren plenes. Estaven separats entre si, o molt junts, i n'hi havia moltíssims. Ella es va mig incorporar i la visió es va tornar una mica més normal. Va continuar observant fascinada l'habitació, els colors, els números... no recordava com hab... de sobte es va sentir marejada, atordida, paralizada. Es va adonar que no tan sols no recordava com havia arribat allí. No recordava *absolutament res* d'ella. Res a partir d'aquell dolor al cap. La seva identitat se li escapava. Es va incorporar completament. De la butxaca del pijama que vestia en va caure una capseta rectangular, petita. La va recollir. Era de fusta, amb gravats de formes el·líptiques, repetitives, que s'encreuaven i rodejaven tota la superfície de la capsa, creant figures curioses, cercles, corbes... la va obrir. A dins tan sols hi havia dues coses: un paper amb un nom i una bola. Va mirar el paper. Amb lletra pulcra i clara es podia llegir: SANDRA. Va canviar el pes d'una cama a l'altra, incòmoda. Va agafar la bola. Era semblant a una canica, una mica més gran, del color de l'obsidiana. En

Lema: Maleïts siguin tots els nombres, tant reals com imaginaris

girar-la va veure que tenia un número gravat en daurat: 1. Va mirar-se els objectes que tenia a les mans, confosa. *Sandra...* no recordava qui era, però el nom li va semblar l'adequat. Es va sentir impotent. Havia de creure en un paper en pensar quin era el seu propi nom! Qui era en realitat? Es va mirar la bola amb curiositat. 1... què significaria? Va observar el lloc on es trobava, buscant una resposta. Els estranys colors canviant la van desorientar, aviat s'hi va acostumar, però li feien variar el concepte de distància. Va observar els nombres de les parets: 16, 120, 560, 1820, 4368... Els nombres li eren coneguts, com si els hagués estudiat particularment, en algun moment, però no va saber trobar cap relació. Es va fixar en que un mateix nombre es repetia una sèrie de vegades en un espai determinat, per després deixar pas a un altre que es repetia també, i així per tota l'habitació, que era molt gran i tenia forma triangular. Els colors canviant donaven a la paret la sensació de que no eren rectes, que estaven en un moviment estrany. El tacte de la paret també era rar: rugós i fi a la vegada. Va resseguir la paret de l'habitació deixant-se portar per les noves sensacions. Allò era tan estrany...es va aturar en notar una ranura a la paret. Era una espècie de porta. Va empènyer i un rectangle es va obrir lentament. La porta va donar pas a un passadís que anava dividint-se. El color del passadís oscil·lava entre el negre i el blau clar, tant canviant com el de l'habitació. També les parets eren plenes de números: 1001, 2002, 3003, 3432, 3003, 2002... es va sorprendre en veure que hi havia nombres que es repetien. Va guardar-se la capsa, el paper i la bola a la butxaca. Va sortir al passadís i va observar els nombres de les parets amb curiositat. Anaven augmentant fins que arribaven a un cert punt. Allí tornaven a repetir-se els mateixos nombres però en ordre invers a l'anterior. En el terra hi havia números escrits, cosa que

Lema: Maleïts siguin tots els nombres, tant reals com imaginaris

abans no havia vist. Aquí estaven dividits en dos blocs diferents: la paret del davant tenia els mateixos números al terra, i l'altre bloc era diferent que els de les parets. Era com si formessin petits cubs de nombres iguals... es va passejar una mica, encuriosida. Va trobar una altra ranura al costat del nombre 3432. Va obrir-la i es va trobar en una altra habitació triangular, una mica més petita que l'anterior on havia estat, més o menys del mateix color. Els nombres eren diferents: 3432, 1716, 799, 330... es va fixar que també es comportaven com en el passadís: formant com petits cubs del mateix nombre. Va caminar per l'habitació, observant... se sentia intranquil·la. Una brillantor al mig de la sala li va cridar l'atenció. Quan s'hi va apropar va veure que es tractava d'una capsa de vidre amb uns papers dins. La va obrir amb compte i va agafar un paper. Tan sols hi havia escrit: 21. Un horror sobtat es va apoderar d'ella. *Oh, és la dada, la concentració, oh, és la dada, el nombre, la dada...* pensava, incoherentment. Llavors va ser conscient de que tenia por, molta por, i que volia sortir d'aquell lloc estrany, volia sortir i saber perquè havia anat a parar allà... es va aixecar i va córrer cap a la paret, buscant una porta per sortir, presa del pànic (un pànic sortit del no-res, que no entenia ni sabia dominar). El cap li bullia. No va trobar cap ranura i es va anar calmant a poc a poc, intentant raonar amb si mateixa. Si es deixava endur pel pànic no aconseguiria res. Va respirar profundament i va intentar pensar. No tenia idea de qui era, ni de que hi feia allà, però si havia entrat seria capaç de sortir, encara que no recordés res. Tenia tan sols dos pistes evidents per guiar-se: el contingut de la capsa i els nombres de les parets. Ara, a més, tenia el full de la nova capsa... de cop i volta va recordar una cosa que havia oblidat amb el pànic: en la caixa hi havia més d'un full. Va tornar al centre de l'habitació i va agafar el full restant. Hi

Lema: Maleïts siguin tots els nombres, tant reals com imaginaris

havia un conjunt de números ordenats així: 12 1 13 5 14 20 8 22 13 11 4 1 5 19
9 13 16 18 5 22 9 19 9 2 12 5, 3 1 15 20 9 3 1... no sabia què podien significar, però
tenia alguna teoria. Si tingués un llapis podria intentar provar les seves idees,
però... es va guardar el full junt amb les altres coses. Ja hi pensaria després.
Va sortir al passadís i va intentar pensar amb lògica. Es va moure uns metres a
banda i banda del passadís per confirmar una suposició sobre l'estructura del
lloc on es trobava. Si els nombres es repetien a banda i banda del número
3432, això volia dir que estava al mig del passadís i que allò tenia forma
simètrica. Mentre observava el conjunt de passadissos i parets va trobar dues
portes més. Es tractava d'habitacions triangulars, iguals que les altres on havia
entrat, però més petites. Entre les dues habitacions havia trobat quatre fulls de
paper, cada un amb un d'aquests nombres gravats: 1, 2, 3, 5. Va tornar a
davant del nº 3432. Es va ajeure i va estar-se molta estona pensant en on es
trobava, imaginant-se com seria la seva vida... es va riure de si mateixa per
inventar-se la seva història, però era un riure trist. Va estendre en el terra tot el
que tenia i, com que no va trobar res que ho relacionés, va pensar en el lloc on
es trobava: un espai dividit en passadissos i habitacions triangulars, ple de
nombres que es regien per simetria. Com que a totes les habitacions havia
trobat alguna cosa, va entrar en una altra. Era una mica petita. Hi va trobar tres
fulls: en un hi havia escrit 8, en un altre l'equació: $2a-10=a+3$, i en l'últim hi
havia escrit: 1a, 3c, 5e, 13m. També hi havia un llapis. Va tornar a davant del
nº 3432 i va ajuntar tot el que havia trobat. Primer va fer l'equació: donava 13.
després va pensar en el full de 1a, 3c, etc. No hi veia cap sentit... llavors va
veure el full de la sèrie de nombres. I si era un codi? Va substituir els nombres
per les lletres. Si! Tenia sentit! Va escriure l'abecedari i va escriure a sota els

Lema: Maleïts siguin tots els nombres, tant reals com imaginaris

nombres de l'1 al 26, i ho va substituir en el text. Va quedar així: *La ment humana és imprevisible, caòtica...* es va quedar perplexa davant la frase. Que significaria? La última paraula li va fer pensar en la teoria del caos... llavors va obrir molt els ulls. Aquell lloc era un fractal! Es clar! Era dins una dimensió fractal, per això tot era tan estrany... i els nombres de les parets... el triangle de Tartaglia! Es clar: les habitacions tenien a veure amb el triangle de Sierpinski... Va quedar perplexa. Tot encaixava. Llavors, els nombres dels fulls... els va mirar, i llavors ho va entendre. Els va ordenar: 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21. tan sols faltava el primer 1... l'1 de la bola. Era la sèrie de Fibonacci. Va riure, satisfeta. *Em deuen agradar molt les matemàtiques*, va pensar. Amb urgència visceral va recollir tot el que hi havia al terra i va començar a córrer pels passadissos, seguint l'evolució dels números (de gran a petit). Al cap d'una eternitat, va arribar a la punta del fractal (si es que n'era la punta, cosa que dubtava tractant-se del lloc on era. Però era una punta *per a ella*). Panteixant, va observar la paret d'uns. Allà, allà hi havia el forat... va agafar la bola i va tancar els ulls per un moment. Potser ara retornaria la seva memòria... tenia por, però va col·locar la bola en el seu forat, amb l'1 mirant cap a ella. *Miquel*, va pensar en observar aquell forat negre, igual que els seus ulls. I es va desmaiar.

Una llum blanca va ferir-li els ulls. Una llum blanca... la lluna, les pastilles. Llavors tots els records van tornar. Va mirar-se els somnífers que tenia a la mà... Realment volia que passés allò? De veritat volia perdre tota la seva vida, l'alegria? El seu propi caos l'havia dut a una dimensió fractal! De veritat volia abandonar tot el que acabava de descobrir? Va mirar la lluna plena, majestuosa, en busca d'una resposta.

Lema: Maleïts siguin tots els nombres, tant reals com imaginaris